VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (sestā palāta)

2011. gada 12. oktobrī*

Lieta T-224/10

Association belge des consommateurs test-achats ASBL, Brisele (Beļģija), ko pārstāv A. Fratini [*A. Fratini*] un F. Filpo [*F. Filpo*], advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv N. Kāns [*N. Khan*], A. Antoniade [*A. Antoniadis*] un R. Zauers [*R. Sauer*], pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Électricité de France (EDF), Parīze (Francija), ko sākotnēji pārstāvēja K. Lacarus [*C. Lazarus*], O. Amsellema [*A. Amsellem*] un A. Fontanija [*A. Fontanille*], pēc tam — K. Lacarus un A. Kreuss Karrerass [*A. Creus Carreras*], advokāti,

persona, kas iestājusies lietā,

* Tiesvedības valoda — angļu.

par lūgumu atcelt Komisijas 2009. gada 12. novembra Lēmumus C(2009) 9059 un C(2009) 8954, no kuriem ar vienu, pamatojoties uz Padomes 2004. gada 20. janvāra Regulu (EK) Nr. 139/2004 par kontroli pār uzņēmumu koncentrāciju (OV L 24, 1. lpp.), par saderīgu ar kopējo tirgu atzīta koncentrācija (Lieta COMP/M.5549 — *EDF*/*Segebel*) un ar otru noraidīts Beļģijas kompetento iestāžu pieprasījums nodot daļu minētās lietas izskatīšanai saskaņā ar šīs regulas 9. pantu.

VISPĀRĒJĀ TIESA (sestā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs E. Moavero Milanezi [*E. Moavero Milanesi*] (referents), tiesneši N. Vāls [*N. Wahl*] un S. Soldevila Fragoso [*S. Soldevila Fragoso*],

sekretārs N. Rozners [*N. Rosner*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2011. gada 11. maija tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

1 Prasītāja, *Association belge des consommateurs test-achats ASBL* [Beļģijas Patērētāju apvienība], ir bezpeļņas organizācija, kuras galvenā darbības joma ir aizsargāt patērētāju intereses, tostarp Beļģijā. Tā ir neatkarīga no valsts iestādēm, un to finansē tās

biedri, maksājot biedra naudu. Tajā ir aptuveni 350 000 individuālo biedru, un tā ir vislielākā patērētāju apvienība Beļģijā.

2 2009. gada jūnijā prasītāja uzzināja, ka *Électricité de France (EDF)* ir paziņojusi par savu nodomu ekskluzīvi veikt kontroli pār *Segebel SA* (turpmāk tekstā — "attiecīgā koncentrācija"), holdingsabiedrību, kuras vienīgie aktīvi ir līdzdalība 51 % apmērā *SPE SA*, kas otrais lielākais elektroenerģijas uzņēmums Beļģijā aiz vēsturiskā *Electrabel SA*, kuru kontrolē *GDF Suez SA*. Faktu norises laikā Francijas valstij piederēja 84,6 % *EDF* akciju. Runājot par *GDF Suez*, tā pati valsts tajā bija mazākumakcionārs 35,91 % apmērā. Šo līdzdalību pārvaldīja *Agence des participations de l'État* [Valsts akciju aģentūra] ar divu atsevišķu direkciju starpniecību.

3 2009. gada 23. jūnijā prasītāja nosūtīja Eiropas Kopienu Komisijai vēstuli ar lūgumu izvērtēt pirmās minētās bažas par attiecīgo koncentrāciju (turpmāk tekstā — "2009. gada 23. jūnija vēstule"). Šai sakarā tā aicināja Komisiju izanalizēt, iespējams, liktenīgās Francijas valsts līdzdalības *EDF* un *GDF Suez* akciju kopumā ietekmi uz konkurenci, arī Beļģijas gāzes un elektroenerģijas tirgū. Turklāt prasītāja norādīja, ka attiecīgā koncentrācija ietekmējot gala patērētāju izmantotos produktus vai pakalpojumus un ka tā vēlas tikt uzklausīta saskaņā ar Komisijas 2004. gada 7. aprīļa Regulas (EK) Nr. 802/2004, ar ko īsteno Padomes Regulu (EK) Nr. 139/2004 par kontroli pār uzņēmumu koncentrāciju (OV L 133, 1. lpp.), 11. panta c) punktu.

4 Komisija atbildēja prasītājai 2009. gada 20. jūlijā, ka attiecīgās koncentrācijas analīzes ietvaros ir ņemti vērā prasītājas apsvērumi, kā rezultātā šī koncentrācija esot uzskatāma par Eiropas mēroga koncentrāciju.

5 2009. gada 23. septembrī *EDF* saskaņā ar Padomes 2004. gada 20. janvāra Regulu (EK) Nr. 139/2004 par kontroli pār uzņēmumu koncentrāciju (OV L 24, 1. lpp.) paziņoja Komisijai par attiecīgo koncentrāciju. Pēc tam, 30. septembrī, šis paziņojums (turpmāk tekstā — "paziņojums") tika publicēts *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* (OV C 235, 26. lpp.), aicinot trešās personas iesniegt savus apsvērumus. Prasītāja uz šo paziņojumu nereaģēja.

6 2009. gada 14. oktobrī Beļģijas Konkurences padome saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 9. panta 3. punkta b) apakšpunktu (turpmāk tekstā — "pieprasījums nodot lietu izskatīšanai") iesniedza Komisijai pieprasījumu nodot lietas par attiecīgo koncentrāciju daļu izskatīšanai.

7 Komisija veica attiecīgās koncentrācijas analīzi, nosūtīja jautājumu anketas klientiem, konkurentiem, piegādātājiem un profesionālajām apvienībām, kā arī *Commission de régulation de l'électricité et du gaz belge (CREG)* [Beļģijas elektroenerģijas un gāzes regulēšanas komisija]. Turklāt *EDF* 2009. gada 23. oktobrī piedāvātās saistības uzklausīšanas ietvaros tika nodotas vairākiem dalībniekiem, tostarp atsevišķiem elektroenerģijas ražotājiem un piegādātājiem, *CREG* un Beļģijas Konkurences iestādei.

8 2009. gada 12. novembrī Komisija, pirmkārt, pieņēma Lēmumu C(2009) 8954 (Lieta COMP/M.5549 — *EDF*/*Segebel*) (turpmāk tekstā — "lēmums par atteikumu nodot lietu izskatīšanai"), ar kuru tā noraidīja Beļģijas kompetento iestāžu pieprasījumu daļēji nodot minēto lietu izskatīšanai, un, otrkārt, Lēmumu C(2009) 9059 (Lieta COMP/M.5549 — *EDF*/*Segebel*) (turpmāk tekstā — "lēmums par atļauju"), ar kuru attiecīgā koncentrācija tika atzīta par saderīgu ar kopējo tirgu. Lēmums par atļauju tika pieņemts, pamatojoties uz Regulas Nr. 139/2004 6. panta 1. punkta b) apakšpunktu un 2. punktu. Faktiski pēc *EDF* piedāvātajām saistībām, kas tikušas grozītas, Komisija uzskatīja, ka attiecīgā koncentrācija nerada nekādas pamatotas šaubas saistībā ar tās atbilstību kopējam tirgum un tādējādi to var atļaut pirmās koncentrāciju pārbaudes,

ko regulē minētās tiesību normas, ietvaros (turpmāk tekstā — "I stadija"), neuzsākot šīs pašas regulas 6. panta 1. punkta c) apakšpunktā minēto procedūru (turpmāk tekstā — "II stadija").

9 Lēmumā par atļauju Komisija uzskatīja, ka attiecīgā koncentrācija skarot tikai dažus elektroenerģijas un gāzes tirgus Beļģijā, Francijā un Nīderlandē. Attiecībā uz Beļģijas tirgu runa esot, pirmkārt, par elektroenerģijas ražošanas, vairumtirdzniecības un pārdošanas tirgu (15.–117. apsvērums), otrkārt, par līdzsvarošanas pakalpojumu un papildpakalpojumu tirgu (118.–130. apsvērums) un, treškārt, par piegādes maziem un lieliem rūpniecības nozares klientiem mazumtirdzniecības tirgu (131.–152. apsvērums). Ievērojot, ka tikai *SPE*, nevis *EDF* bija aktīva elektroenerģijas un gāzes piegādes tirgū vietējiem klientiem, šis tirgus netika uzskatīts par attiecīgo tirgu (11. un 139. apsvērums).

10 Attiecībā uz iespējamu attiecīgās koncentrācijas vienpusēju ietekmi lēmumā par atļauju ir konstatēts, ka pirms paziņotā darījuma *EDF* Beļģijā uzsāka divu zonu attīstību, lai tur izvietotu gāzes–tvaika kombinētā cikla blokus, bet gala lēmumi par investīcijām šajā sakarā vēl nebija tikuši pieņemti, un arī vēlējās uzsākt vairākus projektus, lai piekļūtu ražošanas jaudai (43.–45. apsvērums). Tā kā *EDF* bija tikai viena ierobežota rīcības kapacitāte, kas tika noteikta ar līgumu līdz 2015. gadam, tādējādi nebija nopietnas pārklāšanās starp ražošanas un vairumtirgu tābrīža ražošanas jaudas izteiksmē (62. apsvērums). Tai pat laikā, tā kā *SPE* jau vadīja vairākus ražošanas jaudas attīstības projektus, tad stimuls lēmumā par atļauju, kāds attiecīgās koncentrācijas rezultātā radītajai vienībai esot bijis saistībā ar šīm divām iepriekš minētajām zonām, radīja pamatotas šaubas (63. un 116. apsvērums); šīs šaubas tika kliedētas ar *EDF* piedāvātajām saistībām, kas tikušas grozītas (206.–246. apsvērums).

11 Attiecībā uz iespējamām saistītām sekām lēmumā par atļauju tostarp ir ņemts vērā Beļģijas konkurences iestādes minētais arguments par to, ka Francijas valsts līdzdalība *EDF* un *GDF Suez* radot koordinēšanas risku starp šo pēdējo minēto un attiecīgās koncentrācijas rezultātā radušos vienību. Katrā ziņā tā ir nonākusi pie secinājuma, ka *EDF* var uzskatīt par uzņēmumu, kam salīdzinājumā ar *GDF Suez* ir piešķirtas neatkarīgas lēmumu pieņemšanas pilnvaras, un tādējādi — kā tās konkurentu (89.–99. apsvērums).

12 Lēmumā par atteikumu nodot lietu izskatīšanai, pamatodamās uz tādu pašu ar konkurenci saistītu novērtējumu kā lēmumā par atļauju minētais, Komisija konstatē, ka ir izpildīti Regulas Nr. 139/2004 9. panta 2. punkta a) apakšpunktā minētie nosacījumi par lietas nodošanu izskatīšanai. Tomēr Komisija, ņemot vērā, ka, pirmkārt, tā pēdējo gadu laikā ir attīstījusi vērā ņemamu ekspertīzi par elektroenerģijas tirgu Beļģijā un, otrkārt, Beļģijas konkurences iestādes paustās bažas saistībā ar konkurenci pārsniedzot Beļģijas tirgus un tādējādi esot nepieciešama pārrobežu analīze, kurai attiecīgās iestādes rīcībā nav pietiekamu izmeklēšanas līdzekļu, sevi uzskata par piemērotāko iestādi attiecīgās koncentrācijas novērtēšanai. Turklāt lietas nodošana izskatīšanai sev līdzi nesot risku, ka attiecīgā koncentrācija, nepastāvot iespējai izvirzīt nosacījumus, ir jāapstiprina Beļģijas konkurences tiesību piemērošanas dēļ (260.–263. apsvērums).

Process un lietas dalībnieku prasījumi

13 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2010. gada 17. maijā, prasītāja cēla šo prasību.

14 Ar aktu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2010. gada 10. septembrī, *EDF* lūdza atļauju iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam. Pieteikums par iestāšanos lietā saskaņā ar Vispārējās tiesas 116. panta 1. punktu tika izsniegts lietas dalībniekiem, un tie neizvirzīja nekādus iebildumus.

15 Ar 2010. gada 17. novembra rīkojumu Vispārējās tiesas sestās palātas priekšsēdētājs šo lūgumu par iestāšanos lietā apmierināja.

16 2011. gada 6. janvārī persona, kas iestājusies lietā, iesniedza savu iestāšanās rakstu, par kuru prasītāja noteiktajā termiņā iesniedza savus rakstveida apsvērumus, savukārt Komisija no šīs iespējas atteicās.

17 Pamatojoties uz tiesneša referenta ziņojumu, Vispārējā tiesa (sestā palāta) nolēma sākt mutvārdu procesu.

18 Ar 2011. gada 25. marta vēstuli atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 64. pantā paredzētajiem procesa organizatoriskajiem pasākumiem Vispārējā tiesa, pirmkārt, aicināja Komisiju iesniegt noteiktus dokumentus un, otrkārt, rakstveidā uzdeva jautājumus, to aicinot atbildēt rakstveidā. Komisija izpildīja šos procesa organizatoriskos pasākumus noteiktajos termiņos.

19 2011. gada 11. maija tiesas sēdē tika uzklausīti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un atbildes uz Vispārējās tiesas uzdotajiem mutvārdu jautājumiem.

20 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt lēmumu par atļauju un lēmumu par atteikumu nodot lietu izskatīšanai;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

21 Komisijas un personas, kas iestājusies lietā, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

22 Savas prasības pamatošanai attiecībā uz lēmumu par atļauju prasītāja izvirza trīs pamatus, kas saistīti, pirmkārt, ar pienākuma norādīt pamatojumu neievērošanu, Regulas Nr. 139/2004 6. panta 2. punkta pārkāpumu un acīmredzamu kļūdu novērtējumā saistībā ar Komisijas vērtējumu par strukturālajām saitēm starp *EDF* un *GDF Suez*, otrkārt, ar tās pašas tiesību normas pārkāpumu, prasītājas tiesību piedalīties procesā neņemšanu vērā un, treškārt, ar minētās tiesību normas pārkāpumu, kā arī acīmredzamu kļūdu novērtējumā, kas izriet no tā, ka nav tikusi aizsākta II stadija.

23 Attiecībā uz lēmumu par atteikumu nodot lietu izskatīšanai prasītāja būtībā min vienu pamatu, kas saistīts ar Regulas Nr. 139/2004 9. panta 3. punkta pārkāpumu.

24 Ar atsevišķu dokumentu neizvirzot iebildi, pamatojoties uz Reglamenta 114. pantu, Komisija atsaucas uz šīs prasības nepieņemamību, jo tajā prasīts atcelt gan lēmumu par atļauju, gan arī lēmumu par atteikumu nodot lietu izskatīšanai.

Par prasību atcelt lēmumu par atļauju

25 Komisija uzskata, ka prasītājai neesot tiesību celt prasību pret lēmumu par atļauju, kurš prasītāju neskar nedz tieši, nedz individuāli.

26 Komisijas skatījumā prasītāja — papildus tam, ka tā neatbilst Tiesas 1963. gada 15. jūlija spriedumā lietā 25/62 *Plaumann*/Komisija (*Recueil*, 197. lpp.) definētajiem pieņemamības nosacījumiem, — nepieder Regulas Nr. 139/2004 18. panta 4. punktā minētajai personu kategorijai, ko Komisija var uzklausīt, un tai pat jābūt kādai no šīm personām, lai varētu iesniegt pieteikumu. Tādēļ prasītājai neesot procesuālo tiesību, ko Komisija esot pārkāpusi, neuzsākdama II stadiju, kurā tik un tā trešajām personām netiek ļauta lielāka līdzdalība procedūrā salīdzinājumā ar I stadiju.

Ievada apsvērumi

27 Jāatgādina, ka saskaņā ar LESD 263. panta ceturto daļu jebkura fiziska vai juridiska persona par lēmumu, kas adresēts citai personai, var vērsties tiesā tikai tad, ja šis lēmums to skar tieši un individuāli. Taču no judikatūras izriet, ka Komisijas lēmumu par koncentrācijas saderību ar kopējo tirgu gadījumā trešo ieinteresēto personu tiesības celt prasību ir jāizvērtē atšķirīgi atkarībā no tā, vai tās atsaucas uz kļūmēm, kas skar šo lēmumu būtību (turpmāk tekstā — "pirmā kategorija"), vai, otrkārt, norāda, ka

Komisija nav ievērojusi to procesuālās tiesības, kas tām ir piešķirtas ar Eiropas Savienības tiesību aktiem par koncentrāciju kontroli (turpmāk tekstā — "otrā kategorija").

28 Attiecībā uz pirmo kategoriju ar to vien, ka lēmumam būtu jāietekmē prasītāja juridiskā situācija, nav pietiekami, lai tam rastos tiesības celt prasību (Vispārējās tiesas 1995. gada 27. aprīļa spriedumi lietā T-96/92 *CCE de la Société générale des grandes sources* u.c./Komisija, *Recueil*, II-1213. lpp., 26. punkts, un lietā T-12/93 *CCE de Vittel* u.c./Komisija, *Recueil*, II-1247. lpp., 36. punkts). It īpaši attiecībā uz individuālo skārumu atbilstoši ar iepriekš minēto spriedumu lietā *Plaumann*/Komisija (*Recueil*, 223. lpp.) ieviestajai formulai ir nepieciešams, lai attiecīgais lēmums šo prasītāju ietekmētu tam raksturīgu īpašu pazīmju dēļ vai tādu apstākļu dēļ, kas šo personu atšķir no visām citām personām, un tad, ja visi šie faktori to individuāli nošķir tieši tāpat kā tiesību akta adresātus.

29 Attiecībā uz otro kategoriju, vispārīgi ņemot, ar regulu trešajām personām tiek piešķirtas procesuālās tiesības, bet to rīcībā ir jābūt tiesību aizsardzības līdzeklim savu leģitīmo interešu aizsardzībai. Īpaši attiecībā uz strīdiem fizisku un juridisku personu starpā ir jānorāda, ka atsevišķu trešo personu tiesības tikt pienācīgi uzklausītām pēc to pieprasījuma administratīvā procesa laikā Komisijā Savienības tiesa var nodrošināt tikai Komisijas pieņemtā galīgā lēmuma likumības pārbaudes stadijā. Tādējādi, pat ja šis lēmums pēc sava satura prasītāju neskar tieši un/vai individuāli, saistībā ar to tam tomēr ir jābūt tiesībām celt prasību pret šo lēmumu, tieši lai izvērtētu, vai nav pārkāptas administratīvajā procesā nodrošinātās procesuālās garantijas. Tikai tad, ja Vispārējai tiesai būtu jākonstatē šo garantiju pārkāpums, kas skar prasītāja tiesības lietderīgi paust savu nostāju minētā administratīvā procesa laikā — ja šāds pieprasījums ir iesniegts —, tai šis lēmums būtu jāatceļ būtisku formas trūkumu dēļ. Ja šāda būtiska prasītāja procesuālo tiesību pārkāpuma nav, tad tikai tas, ka prasītājs Savienības tiesā atsaucas uz šo tiesību pārkāpumu administratīvā procesa laikā, nevar būt pamats prasības pieņemamībai, ja tā ir balstīta uz pamatiem, kas saistīti ar materiālo

tiesību normu pārkāpumu (šajā ziņā pēc analoģijas skat. iepriekš minētos spriedumus lietā *CCE de la Société générale des grandes sources* u.c./Komisija, 46. punkts, un lietā *CCE de Vittel* u.c./Komisija, 59. punkts).

30 No tā izriet, ka prasība, ko cēlis pirmajai kategorijai nepiederošs prasītājs, var tikt atzīta par pieņemamu tikai tiktāl, ciktāl tas vēlas nodrošināt tam administratīvās procedūras laikā piešķirto procesuālo garantiju aizsardzību, un Vispārējai tiesai ir jāizvērtē pēc būtības, vai ar lēmumu, kuru tiek prasīts atcelt, šīs garantijas nav pārkāptas (šajā ziņā skat. iepriekš minētos spriedumus lietā *CCE de la Société générale des grandes sources* u.c./Komisija, 47. punkts, un lietā *CCE de Vittel* u.c./Komisija, 60. punkts).

31 Turklāt ir jānorāda, ka šī izšķiršana atgādina to, kas bieži tiek piemērota prāvās par līguma normām valsts atbalsta jomā, kuras sevī ietver arī normas par Savienības konkurences tiesībām un kuras tādējādi var būt atbilstošas judikatūras piemēri, nekaitējot iespējamiem vajadzīgiem pielāgojumiem šo piemēru transponēšanas laikā tiesvedībās par koncentrāciju kontroli. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, ja prasītājs apstrīd lēmuma, ar kuru novērtēta atbalsta saderība ar iekšējo tirgu, pamatotību, tikai ar to vien, ka attiecīgo prasītāju var uzskatīt par "ieinteresēto personu" LESD 108. panta 2. punkta nozīmē un ka tādējādi tas ir noteiktu procesuālo garantiju saņēmējs, nav pietiekami, lai prasību atzītu par pieņemamu, un viņam ir jāpierāda, ka tam ir īpašs statuss iepriekš minētā sprieduma lietā *Plaumann*/Komisija nozīmē. Savukārt, ja Komisija ar lēmumu, kas pieņemts, pamatojoties uz šī paša panta 3. punktu, atzīst, ka atbalsts ir saderīgs ar iekšējo tirgu, ieinteresētās personas savu procesuālo garantiju izpildi var nodrošināt tikai tad, ja tās var apstrīdēt šo lēmumu Kopienu tiesā. Šī iemesla dēļ ieinteresētās puses LESD 108. panta 2. punkta izpratnē celta prasība par šāda lēmuma atcelšanu ir atzīstama par pieņemamu, ja tās cēlējs ar šīs prasības palīdzību vēlas aizsargāt procesuālās tiesības, kas tam ir saskaņā ar iepriekš minēto tiesību normu (šajā ziņā skat. Tiesas 2009. gada 9. jūlija spriedumu lietā C-319/07 P *3F*/Komisija, Krājums, I-5963. lpp., 30., 31. un 34. punkts un tajos minētā judikatūra).

Par prasības atcelt lēmumu par atļauju daļā, kurā apstrīdēta šī lēmuma būtība, pieņemamību

32 Šajā lietā prasītāja nav pieskaitāma iepriekš 27. punktā minētajai pirmajai kategorijai, jo tā neatbilst iepriekš minētajā spriedumā lietā *Plaumann*/Komisija paredzētajiem nosacījumiem par individuālu skārumu.

33 Pirmkārt, tādas personas kā prasītāja lēmums par atļauju skar tikai kā objektīvus un abstraktus enerģijas patērētājus, jo piegādes cenas, iespējams, varētu pieaugt piedāvājuma koncentrācijas, kas ieviesta ar lēmumu, dēļ, un visi attiecīgajā ģeogrāfiskajā tirgū esošie elektroenerģijas patērētāji ar to tiek skarti vienādi. Tādējādi lēmums par atļauju minētās personas neskar tām raksturīgu īpašu pazīmju dēļ vai tās individuāli nenošķir tieši tāpat kā tiesību akta adresātus. Tā kā šīs personas lēmums par atļauju neskar individuāli, tad šādas pazīmes nepiemīt arī prasītājai — apvienību, kas izveidota konkrētas personu kategorijas kolektīvo interešu pārstāvībai, LESD 263. panta ceturtās daļas izpratnē nevar uzskatīt par individuāli ietekmētu ar tiesību aktu, ar kuru skartas šīs kategorijas vispārīgās intereses (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 2006. gada 18. septembra rīkojumu lietā T-350/03 *Wirtschaftskammer Kärnten* un *best connect Ampere Strompool*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 29.–31. punkts un tajos minētā judikatūra).

34 Otrkārt, attiecībā uz iespēju, ka prasītāju lēmums par atļauju ir skāris individuāli, jo tas prasītājas intereses ir skāris kā apvienības intereses, ir jāatzīst, ka tās procedūras par koncentrācijas kontroli ietvaros vispirmām kārtām izpaužas kā spēja paust savu viedokli tās procedūras laikā, kuras rezultātā Komisija pieņem lēmumu par šīs koncentrācijas saderību ar iekšējo tirgu. Tādējādi šāds skārums izrādās esam atbilstošs

tikai saistībā ar jautājumu par to, vai prasītāja ietilpst iepriekš 27. punktā minētajā otrajā kategorijā.

35 Tādēļ pret lēmumu par atļauju vērstā prasība ir nepieņemama, jo tās mērķis ir apstrīdēt šī lēmuma būtību.

Par prasības, kas vērsta pret lēmumu par atļauju daļā, kurā saglabātas prasītājas procesuālās tiesības, pieņemamību

36 Attiecībā uz jautājumu par to, vai prasītāja ietilpst iepriekš 27. punktā minētajā otrajā kategorijā, jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 802/2004 11. panta c) punkta otro ievilkumu patērētāju apvienībām, piemērojot Regulas 139/2004 18. pantu, ir tiesības tikt uzklausītām, ja iecerētā koncentrācija attiecas uz produkciju vai pakalpojumiem, ko izmanto galapatērētāji. 4. punkta pēdējā teikumā ir paredzēts, ka, ja fiziskās vai juridiskās personas, pamatojot pietiekamu interesi, lūdz Komisiju tās uzklausīt, tai šis lūgums ir jāapmierina. Tāpat ar Regulas Nr. 802/2004 16. panta 1. punktu trešajām personām, kas to lūdz, ir paredzētas tiesības darīt zināmu savu viedokli, rakstveidā tiekot uzklausītām atbilstīgi Regulas Nr. 139/2004 18. panta 4. punkta otrajam teikumam.

37 No tā izriet, ka prasītājai kā patērētāju apvienībai, kurai ir iepriekš 1. punktā minētās pazīmes, ir procesuālās tiesības — proti, tiesības tikt uzklausītai tāda administratīvā procesa Komisijā laikā, kura mērķis ir izvērtēt attiecīgo koncentrāciju, — ievērojot divus nosacījumus: pirmais attiecas uz to, ka koncentrācija attiecas uz produktiem vai pakalpojumiem, kurus izmanto gala patērētāji (turpmāk tekstā — "pirmais

nosacījums"), un otrais — uz to, ka faktiski ir iesniegts rakstveida lūgums tikt uzklausītam no Komisijas puses minētā vērtējuma procesa laikā (turpmāk tekstā — "otrais nosacījums").

38 Ja šie nosacījumi ir izpildīti, tad prasītāja ir tiesīga apstrīdēt lēmumu par atļauju, pamatojoties uz to, ka ir pārkāptas tās procesuālās tiesības. Šai ziņā jānorāda, ka savos dokumentos prasītāja ir atsaukusies uz to, ka tai neesot bijusi iespēja paust savu nostāju procesa laikā Komisijā, jo lēmums esot ticis pieņemts, neuzsākot II stadiju. Turklāt tiesas sēdes laikā, atbildot uz Vispārējās tiesas uzdotajiem jautājumiem, prasītāja precizēja, ka tās prasībā minētie pamati attiecoties gan uz apstrīdēto lēmumu būtību, gan arī uz tās procesuālajām tiesībām.

39 Taču, protams, ir tiesa — kā to norāda Komisija —, ka koncentrācijas kontrolei piemērojamās tiesību normas nenosaka, lai tādas trešās personas kā prasītāja tiktu uzklausītas tikai II stadijā, tā ka iespējamo tiesību tikt uzklausītam pārkāpums neizriet no fakta, ka lēmums par atļauju ir ticis pieņemts I stadijas beigās. Katrā ziņā šis Komisijas iebildums nekādi neietekmē prasības atcelt minēto lēmumu prasītājas procesuālo tiesību pārkāpuma dēļ pieņemamību. Faktiski ir skaidrs, ka tā vispār nav tikusi uzklausīta, pat I stadijā nē. Tā, pieņemot, ka prasītājas procesuālās tiesības ir identiskas abās stadijās, tai tik un tā ir tiesības celt prasību, lai Vispārējā tiesa izvērtētu, vai ir tikušas pārkāptas tās procesuālās tiesības, neatkarīgi no procesa stadijas, kuras rezultātā lēmums par atļauju ir ticis pieņemts.

— Par nosacījumu, kas saistīts ar gala patērētājiem

40 Attiecībā uz iepriekš 37. punktā minēto pirmo nosacījumu ir jāatgādina, ka Regulas Nr. 802/2004 11. panta c) punkta otrajā ievilkumā — lai arī tajā ir paredzēts, ka

patērētāju apvienībām ir tiesības tikt uzklausītām, tikai ja iecerētā koncentrācija attiecas uz produktiem vai pakalpojumiem, ko izmanto gala patērētāji, — nav izvirzītas nekādas prasības, ja vien šī projekta mērķis tieši attiecas uz minētajiem produktiem vai pakalpojumiem.

41 Tāpat jānorāda, ka 2009. gada 23. jūnija vēstulē prasītājas skatījumā skaidri bija ietverta atsauce uz to, ka attiecīgā koncentrācija skarot patērētāju intereses cenas un pakalpojuma ziņā un ka atbildē uz šo vēstuli Komisija nav noliegusi šo apgalvojumu.

42 Protams, no lēmuma par atļauju izriet, ka Komisija uzskatīja, ka attiecīgā koncentrācija tikai nenozīmīgi ietekmē patērētājus. Faktiski lēmuma par atļauju 139. apsvērumā Komisija konstatēja, ka attiecībā uz elektroenerģijas piegādi mazumtirdzniecībai attiecīgā koncentrācija rada horizontālu pārklāšanos tikai attiecībā uz lieliem un maziem rūpniecības nozares klientiem elektroenerģijas piegādes Beļģijas tirgiem kontekstā, neatsaucoties uz elektroenerģijas piegādi vietējiem klientiem. Savukārt šī lēmuma 151. un 152. apsvērumā Komisija atzina, ka attiecīgā koncentrācija, iespējams, var ietekmēt dažādus Beļģijas mazumtirdzniecības tirgus, uzskatot, ka runa ir par nenozīmīgu ietekmi, kas nav pamats nopietnām bažām attiecībā uz attiecīgās koncentrācijas saderību ar kopējo tirgu. Nenozīmīgas ietekmes esamība ir minēta arī lēmuma par atļauju 207. apsvērumā.

43 Taču pat šādas ietekmes nenozīmīgais raksturs nevar būt šķērslis prasītājas uzklausīšanai. Faktiski Komisija Regulas Nr. 802/2004 11. panta c) punkta otro ievilkumu nevar interpretēt šauri, tādējādi ierobežojot šīs tiesību normas piemērošanu galvenokārt

gadījumos, kuros koncentrācija tieši ietekmē tirgus, kuri attiecas uz gala patērētājiem. Vēl jo vairāk ir tā, ka, no vienas puses, Regulas Nr. 139/2004 2. panta 1. punkta otrās daļas b) apakšpunktā ir paredzēts, ka, vērtējot koncentrāciju, Komisijai ir jāņem vērā arī starpposma patērētāju un gala patērētāju intereses. No otras puses, saskaņā ar EKL 153. panta 2. punktu, kura saturs ir identisks LESD 12. pantam, patērētāju tiesību aizsardzības prasības ņem vērā, nosakot un īstenojot pārējo Savienības politiku un darbības. Turklāt Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (OV 2007, C 303, 1. lpp.) 38. pantā ir paredzēts, ka Savienības politika nodrošina augstu patērētāju tiesību aizsardzības līmeni.

44 Visbeidzot, Komisija nav tiesīga noraidīt patērētāju apvienības pieprasījumu tikt uzklausītai kā trešai personai, kas norāda uz pietiekamu interesi attiecībā uz koncentrāciju, nepiedāvājot tai iespēju pierādīt, kādā mērā patērētāji varētu būt tajā ieinteresēti (šajā ziņā pēc analoģijas skat. Vispārējās tiesas 2000. gada 27. janvāra spriedumu lietā T-256/97 *BEUC*/Komisija, *Recueil*, II-101. lpp., 77. punkts).

45 Tādējādi jāsecina, ka prasītāja atbilst pirmajam no iepriekš 37. punktā minētajiem nosacījumiem.

— Par nosacījumu, kas saistīts ar pieprasījuma tikt uzklausītam iesniegšanu

46 Attiecībā uz otro iepriekš 37. punktā minēto nosacījumu ir jāizvērtē, vai prasītāja likumīgi varēja iesniegt Regulas Nr. 139/2004 18. panta 4. punktā un Regulas Nr. 802/2004 16. panta 1. punktā minēto pieprasījumu tikt uzklausītai.

47 Šai ziņā vispirms ir jāatgādina, ka 2009. gada 23. jūnija vēstulē prasītāja ir apstiprinājusi, ka tā vēlas izmantot tiesības tikt uzklausītai attiecīgās koncentrācijas kontroles ietvaros, kas tās skatījumā esot bijis izsecināms no Regulas Nr. 802/2004 11. panta c) punkta. Tāpat ir skaidrs, ka 2009. gada 23. jūnija vēstule bija pirms paziņojuma par attiecīgās koncentrācijas projektu un *a fortiori* — pirms paziņojuma publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

48 Komisija apstiprināja šīs vēstules saņemšanu 2009. gada 20. jūlijā un prasītāju informēja, ka tās apsvērumi ir ņemti vērā attiecīgās koncentrācijas analīzes ietvaros un ka tādējādi tā tikšot uzskatīta par Kopienas mēroga koncentrāciju.

49 Tomēr nedz Regulā Nr. 139/2004, nedz arī Regulā Nr. 802/2004 — tā kā tajās ir paredzēts, ka Komisijai ir jāuzklausa atsevišķas trešās personas, ja tās to lūdz, — nav precizēts laikposms, kādā pieprasījums ir jāiesniedz. Šajās regulās nav arī tieši precizēts, vai šis pieprasījums ir jāiesniedz pēc paziņojuma par koncentrāciju, uz kuru tas attiecas, vai paziņojuma par to publicēšanas.

50 Tai pat laikā klusums Savienības tiesiskajā regulējumā koncentrāciju jomā attiecībā uz šo jautājumu nav interpretējams tādējādi, ka pieprasījums tikt uzklausītam rada Komisijai pienākumu to apmierināt, ja tikai citi nosacījumi šai sakarā ir izpildīti, pat ja tas ir ticis iesniegts pēc Komisijas paziņojuma par attiecīgo koncentrāciju. Faktiski Savienības tiesiskajā regulējumā koncentrāciju kontroles jomā ir jākonstatē, ka notikums, kas formāli ir pārbaudes procedūras no Komisijas puses uzsākšana, ir tieši paziņojums.

51 Šai ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punkta pirmo daļu par Kopienas mēroga koncentrācijām jāpaziņo Komisijai pirms to īstenošanas un pēc vienošanās slēgšanas, publiskā piedāvājuma publicēšanas vai kontrolpaketes iegūšanas. Šīs tiesību normas otrajā daļā ir piebilde, ka paziņot var arī tad, ja attiecīgais uzņēmums Komisijai pierāda godprātīgu nodomu noslēgt vienošanos vai — publiska piedāvājuma gadījumā — ir publiski paziņojis par nodomu publicēt šādu piedāvājumu, ar nosacījumu, ka paredzētā vienošanās vai piedāvājums radīs Kopienas mēroga koncentrāciju. Trešajā daļā ir precizēts, ka šajā regulā jēdziens "paziņota koncentrācija" attiecas arī uz paredzētām koncentrācijām, kas paziņotas saskaņā ar otro daļu.

52 Tāpat no Regulas Nr. 139/2004 6. panta 1. punkta un 10. panta 1. un 4. punkta izriet, ka Komisija pārbauda paziņojumu tūlīt pēc saņemšanas, ka tai lēmums par paziņoto koncentrāciju ir jāpieņem 25 darba dienu laikā, ka šo termiņu var pagarināt un/vai apturēt minētajās tiesību normās skaidri paredzētajos gadījumos un ka šis termiņš sākas nākamajā darba dienā pēc paziņojuma saņemšanas dienas vai — ja informācija, kas jāsniedz kopā ar paziņojumu, ir nepilnīga — nākamajā darba dienā pēc izsmeļošas informācijas saņemšanas. Šajā termiņā, kas nošķir I stadiju, Komisijai ir jālemj, vai uz paziņoto koncentrāciju attiecas Regula Nr. 139/2004 un — apstiprinošas atbildes gadījumā — vai to var atļaut minētajā stadijā, tādēļ ka koncentrācija nerada nopietnas šaubas par tās saderību ar iekšējo tirgu, vai arī ir jāaizsāk II stadija, šaubas pakļaujot padziļinātam vērtējumam.

53 Tā kā Komisija lēmumu saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 6. pantu pieņem tikai attiecībā uz "paziņotām koncentrācijām", saskanīgi ar Savienības tiesisko regulējumu par koncentrāciju kontroli ir uzskatīt, ka darbībām, kuras trešajām personām ir jāveic, lai tās tiktu iekļautas procesā, ir jānorisinās, sākot no formālās koncentrācijas paziņošanas brīža.

54 Turklāt ir jākonstatē, ka ļoti bieži informācija par iespējamiem komercdarījumiem, kuriem var piemērot Regulu Nr. 139/2004, izplatās tūkstošiem ieinteresēto personu vidū un pat presē krietnu laiku pirms tam, kad šie darījumi kā koncentrācijas tiek paziņoti Komisijai.

55 Šai ziņā, pirmkārt, tas, ka pieprasījums tikt uzklausītam Regulas Nr. 139/2004 18. panta 4. punkta un Regulas Nr. 802/2004 16. panta 1. punkta izpratnē ir jāiesniedz pēc koncentrācijas, uz kuru tas attiecas, paziņošanas, trešo personu interesēs ļauj izvairīties no tā, ka tās šādus pieprasījumus iesniedz, kad vēl nav noteikts Komisijas veiktās kontroles procedūras priekšmets; šī noteikšana norisinās tikai attiecīgā komercdarījuma paziņošanas brīdī. Otrkārt, tas aiztaupa to, ka Komisijai sistemātiski no pieprasījumiem, ko tā saņem, ir jāšķiro tādi, kuros atsauces uz komercdarījumiem ir tikai abstraktas, vai pat tādi, kuros ir baumas, no tādiem, kas attiecas uz darījumiem, kuru rezultāts ir paziņojuma [publicēšana].

56 Pretējas rīcības gadījumā rastos neizbēgams ar Savienības tiesisko regulējumu koncentrāciju jomā Komisijai uzticēto uzdevumu pieaugums. Faktiski nepieciešamība, lai trešās personas, kuras vēlas tikt uzklausītas, šim nolūkam iesniegtu pieprasījumus pēc attiecīgās koncentrācijas paziņošanas, ir saderīga ar ātruma prasību, kas saskaņā ar judikatūru raksturo Savienības tiesiskā regulējuma par koncentrāciju kontroli vispārējo uzbūvi un nosaka Komisijai pienākumu ievērot stingrus termiņus galīgā lēmuma pieņemšanai (Tiesas 2007. gada 18. decembra spriedums lietā C-202/06 P *Cementbouw Handel & Industrie*/Komisija, Krājums, I-12129. lpp., 39. punkts, un 2008. gada 10. jūlija spriedums lietā C-413/06 P *Bertelsmann* un *Sony Corporation of America*/*Impala*, Krājums, I-4951. lpp., 49. punkts). Tādējādi, ievērojot stingrus termiņus, Komisijai nav pienākuma attiecībā uz katru paziņoto koncentrāciju pārbaudīt, vai pirms paziņojuma trešās personas jau ir paudušas savu interesi.

57 Trešās personas nevar izlikties nezinām par paziņojuma esamību. Tieši otrādi — Komisija pati tās informē, jo saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 4. panta 3. punktu šai iestādei — ja tā konstatē, ka paziņota koncentrācija ietilpst minētās regulas piemērošanas jomā, — *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* ir jāpublicē paziņojums, norādot attiecīgo uzņēmumu nosaukumus, to izcelsmes valsti, koncentrāciju veidu un ekonomikas jomas, uz kurām tās attiecas. Šis paziņojums nodrošina, ka informācija par koncentrācijas paziņošanu ir pieejama *erga omnes.*

58 Tai pat laikā, tā kā tikai paziņošanas datums ir izšķirošais Komisijas pārbaudes procedūras uzsākšanai, tā nedrīkst neņemt vērā pieprasījumus tikt uzklausītiem, kas tai iesniegti pēc paziņošanas, lai arī tas ir noticis pirms iepriekš minētajā normā paredzētās publicēšanas.

59 Šajā gadījumā divus mēnešus pirms attiecīgās koncentrācijas paziņošanas prasītāja ir informējusi Komisiju par tās vēlmi tikt uzklausītai, ja Komisija pēc attiecīgās koncentrācijas paziņošanas uzskatītu, ka tā ir Kopienas mēroga koncentrācija. Tai pat laikā nebūtu atvieglināma pieprasījuma atjaunošana vai jebkāda iniciatīva no prasītājas puses, tiklīdz *EDF* un *Segebel* iecerētais komercdarījums, par kuru tai iepriekš bijis zināms, faktiski ir kļuvis par pienācīgi paziņotu koncentrāciju un tādējādi ir bijis pamats Regulā Nr. 139/2004 paredzētās procedūras uzsākšanai, kuras ietvaros prasītāja ir vēlējusies tikt uzklausīta.

60 Tāpat jānorāda, ka prasītāja nevar atsaukties uz tiesisko paļāvību Komisijas atbildes uz 2009. gada 23. jūnija vēstuli dēļ. Šajā atbildē Komisija nav pati uzņēmusies atjaunot kontaktu ar prasītāju — šajā gadījumā —, lai tā vēlāk Komisijai iesniegtu apsvērumus. Komisijai bija vien jāņem vērā minētās vēstules saturs, pieņemot, ka attiecīgā koncentrācija ir Kopienas mēroga koncentrācija. Taču ir jākonstatē, ka lēmuma par atļauju

89.–99. apsvērumā Komisija ir norādījusi, ka tā ir ņēmusi vērā 2009. gada 23. jūnija vēstulē izvirzīto jautājumu par to, vai *EDF* un *GDF Suez*, neraugoties uz Francijas valsts ievērojamo līdzdalību šo uzņēmumu akcijās, var uzskatīt par diviem neatkarīgiem uzņēmumiem, un secinājusi, ka tas tā ir. Tātad, lai kāds arī būtu minēto apsvērumu pamatojums un tajos esošā analīzes pamatīguma pakāpe, nevar noliegt, ka Komisija ir rīkojusies saskaņā ar savu atbildi uz minēto vēstuli.

61 Turklāt saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tiesības pamatoties uz tiesiskās paļāvības principu, protams, ir ikvienam, kam kāda Kopienas iestāde ir devusi pamatotas cerības ar konkrētiem tam dotiem solījumiem. Tomēr gadījumā, ja rūpīgs un pieredzējis uzņēmējs var paredzēt tāda Kopienas pasākuma veikšanu, kas var skart tā intereses, tas uz šo principu nevar atsaukties, kad minētais pasākums tiek īstenots (skat. Tiesas 2009. gada 17. septembra spriedumu lietā C-519/07 P Komisija/*Koninklijke Friesland-Campina*, Krājums, I-8495. lpp., 84. punkts un tajā minētā judikatūra).

62 Šajā gadījumā vēlākais paziņojuma publicēšanas brīdī prasītājas rīcībā bija apstiprinājums par to, ka attiecīgā koncentrācija galu galā Komisijai ir paziņota. Tāpat tai bija pieejama informācija, saskaņā ar kuru Komisija, pirmkārt, pēc iepriekšējas pārbaudes un neietekmējot gala lēmumu šajā sakarā, uzskatīja, ka attiecīgā koncentrācija var ietilpt Regulas Nr. 139/2004 piemērošanas jomā (paziņojuma 3. punkts), un, otrkārt, aicināja trešās personas tai iesniegt savus iespējamos apsvērumus par attiecīgo koncentrāciju desmit dienu laikā no šī paziņojuma publicēšanas brīža (paziņojuma 4. punkts).

63 Šādos apstākļos prasītājai bija iespēja un tai tātad bija jāizrāda iniciatīva Komisijai iesniegt apsvērumus vai vismaz apstiprināt savu pieprasījumu tikt uzklausītai procesa laikā. Turklāt, ievērojot Komisijai ar Regulu Nr. 139/2004 noteikto termiņu plānu, prasītāja nevarēja neņemt vērā, ka lēmums par attiecīgo koncentrāciju tiks pieņemts iespējami īsā laikā un ka šajā lēmumā, sākot no I stadijas, attiecīgā koncentrācija tiks atzīta par saderīgu ar iekšējo tirgu.

64 No tā izriet, ka prasītāja nav izpildījusi otro prasīto nosacījumu, lai to varētu uzskatīt par tiesīgu apstrīdēt pārsūdzēto lēmumu tādēļ, ka esot pārkāptas tās procesuālās tiesības.

— Prasījumu par prasības, kas vērsta pret lēmuma par atļauju, pieņemamība

65 Tā kā prasītāja nav izpildījusi nedz no iepriekš minētā sprieduma *Plaumann*/Komisija izrietošos nosacījumus, nedz arī tos, kas tiek izvirzīti prasībai par procesuālo tiesību saglabāšanu, ir jāsecina, ka tai nav tiesību celt prasību, kas vērsta pret lēmumu par atļauju.

66 Šis secinājums nevar tikt apšaubīts ar prasītājas argumentiem, kas saistīti ar tās tiesībām uz efektīvu tiesas aizsardzību, kuras nozīme ir izcelta Lisabonas līgumā, proti, šīs aizsardzības saistošo raksturu, kas prasīts Eiropas Savienības pamattiesību hartā, kā arī zināmā vairāku dalībvalstu tiesību sistēmu attīstībā.

67 Pietiek atgādināt, ka saskaņā ar pastāvīgo Tiesas judikatūru no prasības atcelt tiesību aktu pieņemamības nosacījumiem nevar atkāpties, pamatojoties uz prasītājas veiktu tiesību uz efektīvu tiesas aizsardzību interpretāciju (Tiesas 2007. gada 22. novembra spriedums lietā C-260/05 P *Sniace*/Komisija, Krājums, I-10005. lpp., 64. punkts, un Tiesas 2009. gada 26. novembra rīkojums lietā C-444/08 P *Região autónoma dos Açores*/Padome, Krājumā nav publicēts, 70. punkts). Līdz ar to persona, kuru Komisijas lēmums nav skāris tieši un individuāli un attiecīgi kuras intereses nav ietekmējis šāds pasākums, nevar atsaukties uz tiesībām uz tiesas aizsardzību saistībā ar šādu lēmumu (skat. Tiesas 2009. gada 17. februāra rīkojumu lietā C-483/07 P *Galileo Lebensmittel*/Komisija, Krājums, I-959. lpp., 60. punkts un tajā minētā judikatūra).

68 Taču no iepriekš izklāstītā izriet, ka šie nosacījumi šajā gadījumā nav izpildīti un ka attiecībā uz prasības nepieņemamību daļā par tās mērķi aizsargāt prasītājas procesuālās tiesības šis rezultāts ir tās nerīkošanās pēc attiecīgās koncentrācijas paziņošanas Komisijai sekas. Tādējādi prasītājai nav pamata uzskatīt, ka fakts par šīs prasības atzīšanu par nepieņemamu ietekmē tās tiesības uz efektīvu tiesas aizsardzību.

69 No visa iepriekš minētā izriet, ka prasītājas prasījumi atcelt lēmumu par atļauju ir jānoraida kā nepieņemami.

Par prasību atcelt lēmumu, ar kuru atteikts nodot lietu izskatīšanai

70 Komisija, pirmkārt, norāda, ka prasījumi par lēmuma noraidīt lietas nodošanu izskatīšanai atcelšanu ir nepieņemami, jo prasības pieteikumā nav izvirzīto pamatu šo prasījumu uzturēšanai kopsavilkuma, tādējādi pārkāpjot Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunkta noteikumus.

71 Šai ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 21. panta pirmo daļu, ko piemēro tiesvedībā Vispārējā tiesā atbilstoši to pašu statūtu 53. panta pirmajai daļai un Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktam, prasības pieteikumā ir jābūt iekļautam izvirzīto pamatu kopsavilkumam. Šī iemesla dēļ prasības pieteikumā ir jāizskaidro, kas veido pamatus, ar kuriem prasība tiek pamatota, un ka vienīgi abstrakts to izklāsts neatbilst Tiesas statūtu un reglamenta prasībām. Turklāt pamatu izklāstam, kaut vai kopsavilkuma veidā, ir jābūt pietiekami skaidram un precīzam, lai atbildētājs varētu sagatavot savu aizstāvību un Vispārējā tiesa — lemt par prasību, vajadzības gadījumā bez papildu informācijas prasības pamatojumam. Lai prasību vai, precīzāk, prasības pamatu atzītu par pieņemamu nolūkā nodrošināt tiesisko drošību un pareizu tiesvedību, galvenajiem faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem, ar kuriem prasība ir pamatota, saskaņoti un saprotami jāizriet no paša prasības pieteikuma teksta (Vispārējās tiesas 2003. gada 9. jūlija spriedums lietā T-224/00 *Archer Daniels Midland* un *Archer Daniels Midland Ingredients*/Komisija, *Recueil*, II-2597. lpp., 36. punkts, un 2007. gada 12. decembra spriedums lietā T-308/05 Itālija/Komisija, Krājums, II-5089. lpp., 71. un 72. punkts).

72 Jākonstatē, ka prasītāja ir ievērojusi iepriekš minētos nosacījumus. Lai gan tā skaidri nav paskaidrojusi iemeslus, kādēļ šīs lietas apstākļi ir bijuši pamatā tam, lai Komisija apmierinātu tās pieprasījumu, tas tomēr nemaina to, ka tā Komisijai ir pārmetusi, ka tā pieprasījumu nodot lietu izskatīšanai nav izvērtējusi pietiekami padziļināti, un tas varētu liecināt par ļaunprātīgu minētās iestādes rīcības brīvības izmantošanu un nesaderību ar tās iepriekšējo lēmumu pieņemšanas praksi attiecīgajā jomā.

73 No tā izriet, ka nav pieņemams pirmais Komisijas minētais pamats par nepieņemamību.

74 Otrkārt, Komisija uzskata, ka lēmums noraidīt lietas nodošanu izskatīšanai nedz tieši, nedz individuāli neskar tādas trešās personas kā prasītāja, atšķirībā no tā, kā tas ir gadījumā ar lēmumu nodot koncentrācijas vērtējumu valsts iestādēm, kas bija lietas T-119/02 *Royal Philips Electronics*/Komisija pamatā, kurā tika taisīts Vispārējās tiesas 2003. gada 3. aprīļa spriedums (*Recueil*, II-1433. lpp.).

75 Jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru koncentrācijā ieinteresētās trešās personas var būt tiesīgas Vispārējā tiesā apstrīdēt lēmumu, ar kuru Komisija ir apmierinājusi pieprasījumu nodot lietu izskatīšanai valsts konkurences iestādē (turpmāk tekstā — "lēmums par lietas nodošanu izskatīšanai") (iepriekš minētais Vispārējās tiesas spriedums lietā *Royal Philips Electronics*/Komisija, 299. un 300. punkts, un Vispārējās tiesas 2003. gada 30. septembra spriedums apvienotajās lietās T-346/02 un T-347/02 *Cableuropa* u.c./Komisija, *Recueil*, II-4251. lpp., 81. un 82. punkts).

76 Lai atbildētu uz jautājumu par to, vai tāds pats rezultāts noteikti ir attiecībā uz lēmumu par lietas nodošanu izskatīšanai, kurā savukārt šāds pieprasījums ir noraidīts, ir jāpārskata galvenie argumentācijas soļi, kas Vispārējai tiesai ļāvuši nonākt pie iepriekš minētā rezultāta.

77 Attiecībā uz tiešo skārumu Vispārējā tiesa ir norādījusi, ka lēmums par lietas nodošanu izskatīšanai ir tiešas koncentrācijas vai tās daļas pakļaušanas ekskluzīvai kontrolei, ko veic pieprasījumu nodot lietu izskatīšanai paudusī valsts konkurences iestāde, sekas. Tā lēmums par lietas nodošanu izskatīšanai — ciktāl ar to tiek grozīti attiecīgā koncentrācijas darījuma un piemērojamā procesa likumības vērtējuma kritēriji — groza arī trešo personu juridisko situāciju, tām liedzot iespēju, ka Komisija attiecīgā darījuma likumību izvērtēs no Savienības tiesību viedokļa. Šai ziņā Vispārējā tiesa ir precizējusi, ka šis secinājums nav atkarīgs no jautājuma par to, vai valsts konkurences tiesības, kas jāpiemēro lēmuma par lietas nodošanu izskatīšanai rezultātā, trešajām personām piešķir tādas pašas procesuālās tiesības kā tās, kuras tām nodrošinātas ar Savienības tiesībām, jo šis lēmums katrā ziņā ir tāds, kas trešajām personām liedz procesuālās tiesības, kuras tām ir saskaņā ar Padomes 1989. gada 21. decembra

Regulas (EEK) Nr. 4064/89 par uzņēmumu koncentrācijas kontroli (OV 1990, L 257, 13. lpp.) 18. panta 4. punktu, kura saturs ir identisks Regulas Nr. 139/2004 18. panta 4. punktam. Turklāt Vispārējā tiesa ir konstatējusi, ka lēmums par lietas nodošanu izskatīšanai kavē trešās personas tajā apstrīdēt valsts iestāžu veikto vērtējumu, lai gan, ja lieta netiek nodota izskatīšanai, Komisijas veiktais vērtējums varētu būt šīs apstrīdēšanas objekts (šajā ziņā skat. iepriekš minētos spriedumus lietā *Royal Philips Electronics*/Komisija, 280.–287. punkts, un apvienotajās lietās *Cableuropa* u.c./Komisija, 57.–65. punkts).

78 Attiecībā uz individuālo skārumu Vispārējā tiesa tostarp ir vērtējusi, vai — ja lieta netiktu nodota izskatīšanai — koncentrācijā ieinteresētajām trešajām personām būtu bijušas tiesības tikt uzklausītām saskaņā ar Regulas Nr. 4064/89 18. panta 4. punktu. Pēc tam, kad šī tiesa konstatēja, ka tas tā ir, tā secināja, ka lēmums par lietas nodošanu izskatīšanai liedz trešajām personām iespēju Vispārējā tiesā apstrīdēt vērtējumu, kuru tās būtu bijušas tiesīgas apstrīdēt, ja lieta netiktu nodota izskatīšanai, tādējādi individuāli skarot šīs trešās personas, — tāpat kā tās tiktu skartas ar lēmumu par koncentrācijas apstiprināšanu, ja lieta netiktu nodota izskatīšanai (šajā ziņā skat. iepriekš minētos spriedumus lietā *Royal Philips Electronics*/Komisija, 295. un 297. punkts, un apvienotajās lietās *Cableuropa* u.c./Komisija, 74., 76. un 79. punkts).

79 Tādējādi ir jāsecina, ka, lai atzītu trešo personu celtas prasības, kas vērsta pret lēmumu par lietas nodošanu izskatīšanai, pieņemamību, Vispārējā tiesa ir balstījusies uz diviem apsvērumiem, proti, Savienības tiesībās šīm trešajām personām ir atzītas, pirmkārt, procesuālās tiesības koncentrācijas vērtējuma, ko veic Komisija, procesa laikā un, otrkārt, aizsardzība tiesā, lai apstrīdētu iespējamos šo tiesību pārkāpumus.

80 Taču šīs procesuālās tiesības un šī aizsardzība tiesā nekādi netiek apdraudēta ar lēmumu par lietas nodošanas izskatīšanai atteikumu, kas — gluži otrādi — Kopienas mēroga koncentrācijā ieinteresētajām trešajām personām garantē, pirmkārt, ka Komisija šo koncentrāciju izvērtēs Savienības tiesību kontekstā, un otrkārt, ka Vispārējā tiesa būs kompetentā tiesa izskatīt iespējamo prasību pret Komisijas lēmumu izbeigt procesu.

81 Šajos apstākļos prasītājas tiesības celt prasību nevar izrietēt pēc analoģijas no iepriekš 75. punktā minētās judikatūras.

82 Attiecībā uz prasītājas argumentu, saskaņā ar kuru lēmumus atteikt nodot lietu izskatīšanai grozot apstākļi, kādos attiecīgā koncentrācija ir jāpārbauda, ir jāatgādina, ka ar Regulas Nr. 139/2004 9. panta 9. punktu attiecīgajai dalībvalstij ir paredzēta iespēja celt prasību, lai īstenotu valsts tiesību aktus konkurences jomā. Savukārt nekas minētajā regulā paredzētajā Kopienas mēroga koncentrāciju kontroles sistēmā neļauj secināt, ka prasītāja ir tiesīga apstrīdēt lēmumu atteikt nodot lietu izskatīšanai, tādēļ ka tas kavētu to, ka attiecīgās koncentrācijas pārbaude un tiesību aizsardzības līdzekļi pret lēmumu, kurā veikta šī pārbaude, ietilpst dalībvalsts tiesību, nevis Savienības tiesību piemērošanas jomā.

83 Tāpat jānorāda, ka prasības, kas vērsta pret lēmumu atteikt nodot lietu izskatīšanai, pieņemamība nevar izrietēt no tā, ka attiecīgajās valsts tiesībās prasītājai varētu būt rodamas plašākas procesuālās tiesības un/vai tiesību aizsardzība tiesā, nekā tas paredzēts Savienības tiesībās. Tiesiskā drošība nepieļauj, ka prasības pieņemamība Savienības tiesā ir atkarīga no jautājuma par to, vai dalībvalsts, kuras konkurences iestāde bez pozitīva rezultāta prasa nodot lietu izskatīšanai, lai izvērtētu koncentrāciju, tiesiskajā kārtībā ieinteresētajām trešajām personām tiek piedāvāta lielāka tiesību aizsardzība tiesā, nekā tas noteikts Savienības tiesībās. Šai ziņā jānorāda, ka minēto

procesuālo tiesību un tiesību aizsardzības tiesā piemērojamība ir atkarīga no virknes faktoru, kas, pirmkārt, ir grūti salīdzināmi un, otrkārt, ir grūti kontrolējams judikatūras un likumdošanas attīstības priekšmets.

84 Turklāt pats prasības atcelt tiesību aktu Savienības tiesā mērķis ir nodrošināt minētās Savienības tiesību ievērošanu, lai kāda arī būtu ar tām piešķirto procesuālo tiesību un tiesību aizsardzības tiesā piemērojamība, nevis prasīt iespējami plašāko aizsardzību, kāda izriet no valsts tiesībām.

85 Ņemot vērā iepriekš minēto, prasītājas prasījumi par lēmuma atteikt lietas nodošanu izskatīšanai atcelšanu ir nepieņemami un tādējādi par nepieņemamu ir jāatzīst arī visa prasība.

Par tiesāšanās izdevumiem

86 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Turklāt atbilstoši šī panta 4. punkta trešajai daļai Vispārējā tiesa var nolemt, ka personai, kas iestājusies lietā, savi tiesāšanās izdevumi jāsedz pašai.

87 Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež segt savus, kā arī atlīdzināt Komisijas tiesāšanās izdevumus saskaņā ar tās prasījumiem. *EDF* sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (sestā palāta)

nospriež:

1) prasību noraidīt kā nepieņemamu;

2) *Association belge des consommateurs test-achats ASBL* sedz savus un atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus;

3) *Électricité de France* (*EDF*) sedz savus izdevumus pati.

Moavero Milanesi Wahl Soldevila Fragoso

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2011. gada 12. oktobrī.

[Paraksti]